

Mám se dobře, ale špatně to snáším

Zrak mi sklouzl k hromádce papírů odpočívající po boku prázdné vázičky. No ano, to je ta povídka. Od té ženské, Strnadová se jmenuje. Ne, Čermáková. Prostě nějaký pták v tom je. A napsal to její syn.

Ach jo. Tak dobře. Mrknu na to.

Jméno autora: Tomáš Stehlík. No, vždyť to říkám: pták.

Název díla: Vražda v lágru.

Hm, to bude kravina. Naivní dětinské plácání prošpikované kýčovitým patosem.

No nic, dám tomu pět minut. A pak to zahodím. Paní matince brnknu, ať hoch píše dál. A že má nevšední talent.

Přelousknul jsem dvě stránky. Tři stránky.

Třináct stránek.

A nezhodil to. Naopak. Příběh mě vcucnul.

Vaníček zaklapl desky a šlehl pohledem ke Košlerovi.

„Hernajs, dáte se už do toho?! Nebo vás mám prosit na kolenou?“

Velitel stráže zavelel roztřeseným hlasem:

„Popravčí četo, v řad nastoupit!“

„A to mu ani nezavážem voči?“ pípнул Vendelín.

„Máš nějaký problém, soudruhu?“ zaječel Vaníček.

Nad táborem proplachtil krkavec.

„Vida, supi se už slítaj,“ žertoval Tondl. „No tak, pánové, nenechte je čekat! To mě neumíte ani zabít?“

Košler se tvářil jako ztělesněná bezradnost. Nakonec přece jen postoupil krok vpřed a váhavě nařídil:

„K líci zbraň!“

Laufy se poslušně naježily.

„Zamířit!“

Strnulé ticho. Jen slabý vánek čechral koruny javorů.

„Pal!“

Šest výstřelů. Šest kulek zavrтанých do zdi baráku.

Farář Tobiáš Tondl zůstal stát vzpřímený jak topol u cesty. S obličejem obráceným do oblak.

Popravčí četa si dala k noze zbraň a připitoměle vejrala do blba.

„Košlere, co má todle znamenat?!“ zavyl Vaníček vztekle. „Na co čekáš, idiote? Zastřel ho!“

Velitel zbledl a zalapal po dechu.

Nad barákem znovu zakrákal krkavec.

„Vydrž,“ odpověděl mu Tondl. „Svačinka má zpoždění, ale už to bude.“

Rozklepanou pravačkou uchopil Košler služební pistoli. Odjistil ji a položil ukazováček na spoušť. Ruka mu nepřestávala vibrovat, tak ji podepřel levačkou. Ale ani to nebylo k ničemu.

Nakonec nechal obě paže klesnout volně podél těla.

Mládenec má pro psaní obdivuhodný cit. Čtenář je lapen a nedokáže se odtrhnout.

Zkusím o tom novém Hemingwayovi zjistit víc.

* * *

„Děkuju za povídku vašeho syna. Musim uznat, že je fakt pozoruhodná.“

Sluchátko se na okamžik odmlčelo. Poté vyronilo dojatý hlas:

„To mě moc těší! Doufala jsem, že vás zaujme.“

„Jo. Rozhodně jo.“

„V tom případě mám takovou smělou prosbu. Můžu?“

„No prosím.“

„Tomáš vás touží poznat. Vosobně. Abyste mu pověděl, co si myslíte vo jeho psaní. A tak.“

No nazdar! Ale vlastně: proč ne? Výlet na venkov mi neuškodí.

„Tak jo, rád přijedu.“

„Vopravdu? Moc děkuju! Vážim si toho.“

„A kdy by se vám to hodilo?“

„Co třeba tenhle víkend?“

Ten její synáček je nějak nedočkavý! Nebo spíš ona?

* * *

V obýváku panovalo domácí útulno.

Voňavá vídeňská káva zdobená doma dělanou šlehačkou, celý rukáv lahodného štrúdlu s mandlemi a rozinkami, příhodně vyčkávající sklenka pravého koňaku (dokonce XO). Samá rajská potěšení.

„Je mi strašně líto, že jste se s Tomem minuli,“ vysvětlovala hospodyně. „Před hodinou si ho vyzved Radek, muj bejvalej manžel. Zejtra ho zaveze rovnou na fotbal. Měli spolu bejt až příští víkend. Jenže dneska mi volal, že jede někam do ciziny. A esi by si moh vzít kluka teď. Co jsem měla dělat? Tomáš je s nim rád. A mě těší, že neztrácí kontakt s tátou.“

„To je jasný. Nic se neděje. Zajdu do hospody, ať vás tu nevotravuju. Ráno pocourám po lese, pak vokouknu, jak to mladík válí na hřišti, a večír se vrhnem na literaturu.“

„Kam byste chodil? Hospoda je zavřená a tady vám nikdo hlavu neukousne. Můžete mi dělat společnost, esi se teda nebojíte.“

* * *

Skoro do půlnoci jsme louskali překvapivě dobré Tomášovy školní slohovky a prohlíželi nepřekvapivě nudná fotoalba.

„A tohleto je Chorvátsko. Před šesti rokama. Bylo tam božsky.“

Hm. Blbé moře. Blbá pláž. Blbí Chorvati. A jedenáctiletý kluk v blbých plavkách. A vedle něj maminka. Taky v blbých plavkách.

No, ale jak dobře v nich vypadá!

Bezděky jsem na ni koukl. Teda ne na fotku, nýbrž na originál.

Usmála se.

Tahle Helena Stehliková je celkem zajímavá paní, o tom není sporu. Něco málo přes čtyřicet. Štíhlá, ale ne moc. Kaštanové vlasy na mikádo. Účes znamenitě sladěn s tvarem obličeje. Neodolatelné šedozelené oči, skrývající utajený smutek. A obavu z ran, co mají teprve přijít.

Jako by ta potvora četla moje myšlenky, letmo (a zdánlivě mimochodem) mi zavadila o předloktí.

Pavlišovský řízek

květen 1951

„Dopoledne tu byl Palcíř,“ utrousila hospodyně jakoby mimochodem, pokládaje před manžela talíř zelňačky.

„Co chtěl?“

„Ať to prej to koukáš podepsat. Jináč bude zle.“

„Ne! A tisíckrát ne!“

„No tak, měj rozum! Mysli na rodinu.“

„Nech toho! Nic jim nepodepíšu! Do kolchozu nepudu! Nemůžou mě nutit!“

„Přivedeš nás do neštěstí,“ povzdychla si Vlasta unaveně.

„Tebe už zastrašili, jak vidím. Ale já se nenechám! Palcíř mi vyhrožuje? No a co?! Já jsem Vojta Najvalt! A Najvaltovic rodina tu hospodaří vod nepaměti. A co je vlastně zač ten Palcíř? Táta byl zedník, ale cihlu vzít do ruky neuměl. Zato prochlastal barák. A synáček je podobnej ksindl. Chytil se tý jejich partaje. Mlít hubou a rozeštvávat lidi. K ničemu jinýmu není.“

„Taky by nám mohli sebrat chalupu. A vysídlit nás. Děje se to všude.“

„Jo. Kolik je to roků, co jsme vypakovali skopčáky? Teprve šest. A zřejmě jsme se nepoučili. Teď vyháníme jeden druhýho. Svinskej život.“

„Na mě se nerozčiluj. Já jsem na tvý straně.“

„Ty že seš na mý straně? To je divná strana, dyž mě přemlouváš, ať to podepíšu!“

Vojta zahodil lžící a bouchl pěstí do stolu.

„Nějak mě přešel hlad.“

Vlasta smutnýma očima sledovala, jak si její muž obléká čistou košili a beze slova odchází.

Ani nemusela hádat, kam jde. Do krčmy, kam jinam? Přitom se chlastu celý život vyhýbal. Pivo si dal nanejvýš k nedělnímu obědu. O posvícení možná ještě jedno navrch, aby se neprášilo do krku, jak vysvětloval žertem. Ale to bylo všechno! Kořalky se nedotkl vůbec.

A teď? Prchá do hospody skoro denně. Utápí tam beznaděj.

Je to špatná doba. Lidi se mění. A není divu.

Za protektorátu bylo taky bídně, ale jinak. Tehdy tu poroučeli Němci. Cizáci. Vetřelci. Vypudili jsme je a bylo zkrámováno.

Aspoň to tak vypadalo.

Ale co nám vládne tahle rudá banda, likvidujeme se navzájem. Z toho není úniku.

červen 2006

Víte, co je pavlišovský řízek? Nebo spíš „paulišouskej“, jak byste slyšeli od místních. Ale jo, určitě víte: smažený vepřový řízek, pěkně ve strouhance. A k němu žádné brambory nebo kaše, nýbrž houskové knedlíky se zelím. Prostě knedlo-vepřo-zélo po našem.

Pavlišov je nenápadná dědina nahoře na pláních. V červené hlíně tamějšího hřbitova odpočívá nemálo mých předků. Jako poslední mezi ně ulehl můj táta. A jeho funus, to byl tenkrát pořádný mazec. Policajti to tam celé obklíčili a každého truchlíciho souseda prošacovali, neschovává-li pod sakem mačetu nebo kanón. Je teda fakt, že měli dost dobrý důvod k obavám.

Na výročí toho divokého pohřbu jezdívám do Pavlišova položit kytičku na hrob. Tak jako dnes.

* * *

Sympatický strejda v modrém stejnokroji mi orazítkoval lupen a s dobrosrdečným úsměvem se optal:

„Tak japak bylo v Náchodě, pantáto?“

Cože? Odkud to ví? Aha, z lístku přece! Mysli, blbče!

„Celkem to ušlo. Stavil jsem se ve Sportu. Na řízek a jedno. Spíš vickrát jedno.“

„Řízek? Paulišouskej?“

„No bodejt.“

Průvodčí usedl a se zájmem zkoumal mou starou neholenou tvář.

„V Pavlišově to znám.“

„Já taky. Jsem votamtud.“

„I já.“

„To myslíte vážně? V tom případě jsme vlastně sousedi. Ale to bych vás měl znát.“

Ajznboňákova tvář lehounce potemněla.

„Možná jo, možná ne. Víte, já už tam dávno nebydlím.“

„Já jakbysmet. Nemám na Pavlišov dvakrát pěkný vzpomínky.“

„To mi povídejte. Myslíte, že já jo?“

No fajn, a víc neřekneš? Asi ne. Tak jsem pokračoval já:

„Po učňáku mi dali umístěnkou do Dobrušky. A já šel rád. Holku jsem si našel. Ze Spáleniště. A tam teď hospodařím.“

„Já celej život hnípu na dráze. Cvakám lidem lístky. Víc neumím. A co má bejt? Je to jen práce.“

„No však.“

Chlápek si zamyšleně olízl spodní ret.

„Prve jste říkal, že se vám v Pavlišově přihodilo cosi nepěknýho. Povídejte. Esi vám to teda nevadí.“

„Ale co by? Je to už hromada roků.“

„Aha, vy nejspíš myslíte ten malér v jednapadesátym, že jo?“

„Jampak ne. A dyk vy to vlastně taky musíte pamatovat.“

„Jo. Na to nejde zapomenout.“

Příliš blízko slunci

srpen 1968

Ticho vlahé letní noci narušil slabý šramot.

„Slyšíš to?“

Desátník Vajner a vojnín Střekovský našpicovali uši. Mladší z nich nakonec přikývl.

„Jo. Zní to jako stíhačka.“

„Hm. Tak už je to tady.“

„Ale proč stíhačka, vole? Čekal bych bombardéry.“

Smluveným signálem upozornili nadporučíka. V mžiku převzal zprávu celý oddíl.

Soudě podle intenzity hluku a osamělého světélka na obloze to bude pouze jeden stroj. Nikoli formace, na niž se chystali.

Tohle není útok. Tohle je divně.

Velitel udělil bleskový rozkaz: nestřílet! A rozsvítit přistávací dráhu.

Stihli to o fous.

Jen co naskočily reflektory, přihnul se rozeřvaný MiG. Pilot obratně zaroloval a otevřel kabinu. V příští vteřině zírala dvojice letců do naježených hlavní jedenácti samopalů.

Nadporučík Kolín omámeně sledoval, jak sovětští důstojníci seskakují z mašiny a spínají ruce za hlavou.

„Co to děláte?“ oslovil je křečovitou ruštinou.

„Vzdáváme se.“

„Co? Proč? Jak to?!“

„Můžeme si zapálit?“ zeptal se ten starší.

„No prosím. Ale žádný vylomeniny!“

Hoši sundali kukly a z kapsiček vymámili paklíky se smradlavými papiroskami.

„Asi bysme se měli představit. Já jsem major Sergej Ivanovič Vorobjov. A tendle honibrk je kapitán Stěpan Vasiljevič Gogov.“

„Těší mě. Já jsem nadporučík Bartoloměj Kolín. Tak, a teď byste mi snad mohli konečně vysvětlit, co má todle noční dobrodružství znamenat.“

„Už jsem to řek. Vzdáváme se.“

„Mhm. Jak jste vůbec našli náš útvar? Předpokládám, že dispečeri vás asi nenavedli.“

Vorobjov se hořce uchechtl.

„Ne. Museli jsme perfektně nastudovat trasu. Vyžádalo si to několik tejdnu pečlivý přípravy.“

„A to jste chtěli přistát potmě? Dráha byla zhasnutá.“

„Zkusili bysme párkrát vobletět areál, esí vám dojde, že máte jít cvaknout vypínačem. A dyby nic, zapíchli bysme to někam za město.“

* * *

Marie Hotárová, hezká jedenadvacetiletá referentka okresního národního výboru, zvědavě pokukovala k bráně kasáren, kde tábořila horda po zuby ozbrojených sovětských vojáků.

Raději zahrula za roh. Dneska bude lepší jít oklikou. Motat se kolem těch divousů, to by mohlo být o držku.

Pospíchala podél zdi a znenadání zaslechla tklivý zpěv. Zjistila, že vychází ze zamřížovaného okénka asi tak dva metry nad úroveň chodníku.

V tomhle místě se nachází posádková basa, napadlo ji. Zastavila se a poslouchala. Písnička byla smutná, ba přímo plačtivá, srdceryvně přednesená melodickým kontratenorem.

Oči čjornyje, oči strastnyje! Oči žgučije i prekrasnyje! Kak ľjubľju ja vas! Kak bojus ja vas! Znať uvidel vas ja v nedobryj čas.

A tak dále, a tak dále.

Neviditelný minesengr protáhl závěrečný tón do nekonečné fermaty, načež utichl. V příští vteřině byl odměněn Maruščiným fascinovaným potleskem.

Z okénka vykoukla zarostlá tvář.

„Spasíba, děvuška! Líbila se ti písnička?“

Díky socialistickému školství vláda Maruška slušnou ruštinou, což jí umožnilo zapříst družný hovor.

„Kde ses tu vzal, člověče?“

„Spad jsem z nebe.“

„Dělej si srandu z někoho jinýho!“

„Nedělám si srandu! Fakt jsem spad z nebe.“

„Vodkdy padaj muklové z nebe?“

„Ale já nejsem žádnéj mukl!“

„A kdo teda jsi? A proč tě šoupli za katr?“

Mladík poněkud zmateně vysvětlil, že je vojenský letec. S kamarádem opustili jednotku a přistáli na místním letišti.

„Proto teď bručíme v base. Čekáme, co s námi Češi provedou.“

„Tak to jo. A jak se jmenuješ?“

„Gogov. Stěpan Vasiljevič Gogov.“

„Kde jsi přišel k takovému divnému příjmení? Gogov. To jsem nikdy neslyšela.“

„No, jeden člověk, co se kdysi dávno usadil v naší vesnici, se jmenoval Goga. A tak se všichni jeho potomci jmenovali Gogov. Jako já.“

„Aha.“

„Prej to byl Žid.“

„Kdo?“

„No ten Goga.“

„Hm.“

„A jak se jmenuješ ty?“

„Marie.“

„Marie? Maryša!“

„Maryša ne! Fuj! To je škaredý. To už rači Marienka.“

„Tak jo, krásná Marienko. Mám ti eště zazpívat?“

Krásná Marienko?! Darebák jeden.

Skořicové palačinky

únor 1948

Rutinní posudky jsou otravné, ale tohle mě deptá snad ještě hůř, hudroval Antonín v duchu.

Vebral do mikroskopu s takovým soustředěním, až se o něj pokoušely mrákoty. Zrovna tak mohl mlátit hlavou do zdi. Výsledek by byl stejný.

Divná kulka („dárek“ od náhodských vyšetřovatelů) ho trápila už od rána. Nic podobného v životě neviděl. Chtělo by to radu zkušenějšího kolegy.

Popadl sluchátko a vytočil notoricky známou klapku. Hlas volaného zahřimal až po osmém zatutání.

„Tady Karel Heřman, ale rovnou říkám, že mám děsně moc práce, takže není-li to nic nutného, jakože není, tak mě laskavě neobtěžujte, a já vidím, že to nutný není, čili na shledanou. Nebo sbohem, to bude lepší.“

„Karle, prosím, nepokládej to!“

„Co chceš, Tondo? Ale stručně.“

„Mohl bys mi juknout na jednu kulku?“

„Na tvou kulku? Na levou nebo na pravou?“

„Vole.“

„Dobře. Mám se stavit? Nebo přideš?“

„Klidně přidu.“

„Nechod! Já se stavím.“

„Tak jo. Stav se.“

„Ne. Radši přidej ty.“

„Už běžim.“

„Nikam neběhej! Jdu já.“

Cvak. Ticho.

Tak teď mám čas na oběd o třech chodech a třech vínech, napadlo Antonína. Včetně kávy se zákuskem. Poněvadž Karel nikdy nikam nechvátá. Leda zpátky k sobě. Tam naopak chvátá vždycky.

Navzdory zvyklostem se Heřman přihnul jak tornádo a okamžitě spustil:

„Tak to ukaž. Honem, nezdržuj, nemám na tebe celý den. Aha, to je vono? Puč to sem. Hm, takže s tímhle si nevíš rady? To je přece z koltu.“

A hnal se ke dveřím.

„To vim taky, ale z jakýho koltu? Nepodobá se to ničemu, co znám.“

„Ty znáš velký hovno, mladej.“

„Ale nech toho. Sám vidíš, že to není z ledajakýho koltu. Je to atypický.“

„No, je to z nějakýho americkýho koltu.“

„Jasně, ale ani mezi vzorama americkéjch ...“

„To bude starší kolt.“

„Ani mezi staršíma ...“

„Starší model, kerýho vyrobili jenom pár kousků. A proto neseženeš vzor k porovnání.“

„Čili jsme v háji.“

Heřman si odfrkl.

„Jo. Ne. Já si to vodnesu.“

* * *

Antonín odcházel s těžkou hlavou. A touhle těžkou hlavou málem vrazil do kolegyně Květy Koledové.

„Dávej bacha, Toničku!“

„Promiň.“

„Seš nákej roztěkanej, hochu. Není divu, při tom všem, co se dneska děje.“

Tonda pouze pokrčil rameny, načež pohlédl do očí, jež ho sledovaly pevně a bez jakéhokoli projevu rozpaků.

Mezi balistickým expertem Antonínem Spíchalem a referentkou Květou Koledovou to už nějakou dobu jiskřilo. První plamínek vyšlehl v průběhu předloňského vánočního večírku. Přičítalo se to poněkud zvýšené konzumaci alkoholických nápojů, což nic nemění na skutečnosti, že od té doby po sobě pokukovali při každé příležitosti. Nenápadně, leč nikoli nevýznamně.

„Pojď, dáme si něco k pití,“ navrhla Květa.

„Tak jo. A kde?“

„Třeba u mě?“

Zaváhal. Ale jen krátce.

„Fajn.“

Útulné přitímní skromného obyváků, delikátně bublající jazzová muzika, zlatistý mok v křišťálových sklenkách. Co víc lze učinit pro navození atmosféry chytlavé dekadence?

Květa sklonila hlavu.

„Chutná ti víno?“

„No, docela jo. Ale jako pivař to zrovna moc neposoudím.“

„Je vod mýho strejce z Moravy.“

„Tak ho pozdravuj. A vyřiď mu, že to umí skvěle.“

Leželi na gauči, utopeni v tlumeném svitu drobné stolní lampičky. Tíseň se na ně lepila jako rozehřátý klíž.

„Von mě vyhodí,“ pipnul Tonda.

„Kdo tě vyhodí? A vodkud?“

„Starej. Vyhodí mě z práce.“

„Nemůže tě vyhodit.“

„A proč ne?“

„Jsi dobrej. A hlavně jsi jedinej. Nikoho jinýho nemá.“

Tonda si povzdychl.

„Díky za útěchu, ale vim, co mluvím. Tak nák před měsícem si mě starej pozval. A vysvětlil mi, jak se mnou pracující lid zatočí, až převezme moc. A tu právě dneska převzal. Myslíš, že ten vůl bude řešit, esi má dostatečně použitelný technický personál? Kdepak, na to von se vykašle. Pro něj teď bude nejdůležitější vobsadit klíčový pozice spolehlivejma kádrama. A já skončím někde v nákyk kriminále. A tam mě utlučou k smrti. To se prej děje v Rusku. Politickej m těmdle, disidentum. Nebo jak se jim říká.“

Teď už ho Květa pohládila naplno. Teď už to nemaskovala žádným rádoby náhodným dotykem.

Tonda to správně pochopil jako výzvu. Něžně jí prohrábl vlasy a zulíbal tváře i ústa.

Tě noci se Bohunka Spíchalová svého chotě nedočkala.

Stejně jako několik dalších dní.

Tridentský gambit

květen 1968

Z šéfova výrazu jsem okamžitě poznal, že cosi je ve velikém, ale opravdu velikém nepořádku.

„Mám blbou zprávu, čoveče.“

„Jakou blbou zprávu?“

„No, ani netuším, jak to říct.“

„Tak to řekni, jak to je. To bude nejlepčí.“

„Tak jo. Jak myslíš. Podívej, věci se maj tak, že jdeš vod válu.“

„Cože?“

„Hm. Prostě končíš, bejku. Šmytec. Bez fanfár. Je mi líto.“

„Proč?“

„Proč je mi to líto? Poněvadž tě mám rád, blboune.“

„Ne. Na to se neptám. Ptám se, proč končím.“

Emil si povzdychl, pár vteřin pozoroval ptačí námluvy za okny, načež spustil kovovým hlasem:

„Vzpomínáš si na jaro 1950?“

„Co máš konkrétně na mysli?“

„Co asi? Akci K.“

„Akci K? A proč, jako?“

Šéf zavrtěl hlavou.

„A proč, jako? To se ptáš vážně? Ty asi vůbec nesleduješ, co se děje.“

„Děje se spousta věcí. Dycky se děla spousta věcí. A dycky jsme si s nima uměli poradit. A vůbec, proč by měly bejt nějaký potíže zrovna kvůli Akci K? Tenkrát nám přece vynesla přestup k vojenský kontrarozvědce. Nebo snad ne?“

Emil odvrátil zrak.

„To bylo tenkrát. Teď je to jiný. Jsme v defenzivě. Teda trochu.“

„Nerozumim.“

„Tak to řeknu natvrdo: spousta lidí se teď rejpe ve starejch voperacích. Jakmile vobjevěj nějaký použitelný svinstvo, hned ho na někoho vytáhnou. Na mě vytáhli Akci K.“

„Mhm. Furt mi nedochází, v čem je problém. Plnili jsme rozkazy shora.“

„To jo. Ale ten mnich, cos ho oddělal ...“

„Já ho neoddělal. Já mu dal ránu z milosti.“

„To je fuk. Oddělali ho tvoji chlapi. No, a někdo to vystrachal.“

„Promiň, asi jsem zabedněnej, ale ...“

„Nech mě domluvit. Pár lidem se to teď náramně hodí jako záminka, aby mě mohli skopnout ze židle. Mám jedinou šanci: předhodit jim vobětního beránka. Je to slabá šance a nejspíš mě nakonec stejně vylejou. Ale dyž to prodám jako uvědomělý pokání, třeba mě starej přece jen udrží na pozici.“

„A ten vobětní beránek jsem já, chápu-li to správně.“

„Dyckys chápal správně.“

„Tak ti děkuju. Seš svině.“

„Dyž myslíš. Právě jsem ti chtěl předložit kulantní nabídku. Ale teď asi nemůžu, protože svině kulantní nabídky nepředkládaj. Nebo snad jo?“

„Co to meleš? Jakou kulantní nabídku? To mě jako hodláš šoupnout do archivu? Nebo rovnou do kotelny?“

Emil lišácky zamrkal.

„Co bys řek Mnichovu?“

září 1981

Poděkoval jsem barmanovi a šel si sednout k rohovému stolu, obsazenému strejcem přibližně mého věku.

„Kde se tu bereš?“ zeptal se hned po odbytí zdvořilostních formalit. „Promiň, ale moc Čechů se v těchto končinách nepoflakuje.“

Jeho legrační nezdvořilost mě pobavila.

„Já jsem sice český rodák, ale australskej vobčan,“ což byla lež. „V padesátym jsem emigroval.“ Další lež.

Trpce se usmál.

„To je fakt zvláštní.“

„Co je zvláštní?“

„Já taky v padesátym emigroval.“

Postupně z něj vypadlo, že je kněz, dokonce misionář. Tedy vlastně už není, protože s tím seknul.

„Za mlada jsem bejval řeholním kanovníkem,“ vyprávěl.

„Cože? Kanonýrem?“

„Ale ne! Kanovníkem.“

„A co to je, takovej řeholní kanovník?“

„Řádovej kněz. Mnich, co chodí kázat a pastorovat.“

„Aha. Mnich, říkáš?“

„No jo. Bydlel jsem v jednom takovym klášteře.“

Drobounce mě píchlo v nejzastrčenějším zákoutí mozečku. Protože *v jednom takovym klášteře* se zrodil malér, co mi po letech zničil kariéru.

„Pak tam vtrhli vojáci. Teda ne vojáci, ale Státní bezpečnost, jak jsem se potom dověděl.“

Teď už mě píchlo mnohem víc. A nikoli v zastrčeném zákoutí, nýbrž přímo uprostřed makovice.

„Před mejma vočima zamordovali kamaráda. Nejdřív ho příšerně zbušili. A pak ho ten jejich velitel vodstřelil jako psa.“

Teď už mě nepíchlo. Teď mě to mlelo jak na mlatě.

„Tomu klukovi tím nejspíš zkrátil utrpení. Aspoň to tak vypadalo. Ale kdo ví, že jo? Teda, nejsem já debil? Vykládat takový věci na potkání!“

